

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 230/2013-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. septembra 2013 prerokoval prijatú sťažnosť V. H. a I. H., obaja bytom N., zastúpených JUDr. P. Š., B., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Okresným súdom Brezno pod sp. zn. 3 Er 2652/2012 a takto

r o z h o d o l :

Konanie o sťažnosti V. H. a I. H. **z a s t a v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 230/2013-11 z 18. apríla 2013 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť V. H. a I. H., obaja bytom N. (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Okresným súdom Brezno (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 3 Er 2652/2012.

Prijatá sťažnosť smerovala proti uzneseniu okresného súdu č. k. 3 Er 2652/2012-27 z 18. decembra 2012. Týmto uznesením bola zamietnutá námietka sťažovateľov, ktorí

tvrdili, že z vymáhaného dlhu uhradili ešte pred začatím exekúcie sumu 26 000 €. Keďže sťažovatelia nepredložili okresnému súdu žiadne dôkazy o zaplatení uvedenej sumy, pričom oprávnený subjekt úhradu tejto sumy popieral, námietky sťažovateľov boli v uvedenom rozsahu zamietnuté. Vzhľadom na skutočnosť, že proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí námietok nebolo prípustné odvolanie, ale ani dovolanie, sťažovatelia sa domáhali nápravy označených práv podľa ústavy a dohovoru v konaní vedenom ústavným súdom podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

V priebehu konania vedeného ústavným súdom vyšlo najavo, že sťažovatelia ešte 15. januára 2013 (teda po vydaní uznesenia okresného súdu z 18. decembra 2012 o zamietnutí námietok a pred podaním sťažnosti ústavnému súdu 7. marca 2013) podali okresnému súdu návrh na zastavenie exekúcie týkajúcej sa sumy 26 000 €, a to na rovnakom základe, aký uplatňovali v námietkach proti upovedomeniu o začatí exekúcie, avšak s tým rozdielom, že k návrhu na zastavenie exekúcie už priložili listinné dôkazy preukazujúce úhradu sumy 26 000 €. O tejto skutočnosti ústavný súd neinformovali.

Ďalej ústavný súd zistil, že uznesením okresného súdu č. k. 3 Er 2652/2012-49 z 12. marca 2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 6 CoE 28/2013 z 30. mája 2013 bolo návrhu sťažovateľov ako povinných na zastavenie exekúcie týkajúcej sa sumy 26 000 € právoplatne vyhovené.

Možno konštatovať, že predmet sporu, teda otázka dôvodnosti požiadavky oprávneného subjektu na exekučné vymáhanie sumy 26 000 €, bol citovanými právoplatnými uzneseniami všeobecných súdov vyriešený, a to jednoznačne v prospech sťažovateľov. Tým predmet sporu prestal existovať.

Pokiaľ ústavný súd svojím uznesením č. k. II. ÚS 230/2013-11 z 18. apríla 2013 prijal sťažnosť na ďalšie konanie, vychádzal z toho, že neexistovala ustálená rozhodovacia prax všeobecných súdov v otázke, či po právoplatnom zamietnutí námietok proti upovedomeniu o začatí exekúcie je možné úspešne požiadať o zastavenie exekúcie na základe totožných dôvodov, aké boli predtým uplatnené v námietkach proti upovedomeniu

o začatí exekúcie. Z tohto dôvodu bol ústavný súd tej mienky, že je daná jeho subsidiárna právomoc v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy.

Z citovaných uznesení všeobecných súdov, ktorými bola exekúcia týkajúca sa sumy 26 000 € zastavená, možno vyvodit', že všeobecné súdy zaujali stanovisko, podľa ktorého bolo v ich právomoci poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľov podľa ústavy a dohovoru. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku alebo Trestného poriadku.

Podľa § 103 Občianskeho súdneho poriadku kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Vzhľadom na skutočnosť, že právoplatnými uzneseniami všeobecných súdov bola sťažovateľom poskytnutá ochrana ich označeným právam, je subsidiárna právomoc ústavného súdu vylúčená.

Nedostatok právomoci ústavného súdu treba považovať za neodstrániteľný nedostatok podmienky konania v zmysle ustanovenia § 104 ods. 1 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 31a zákona o ústavnom súde. Preto bolo potrebné konanie zastaviť.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. septembra 2013